

100411 Andra söndagen i Påsktiden

Claes Strömqvist

Uppgörelse, upprättelse, uppdrag. Tre konsekvenser av Kristi Uppståndelse

”Simon, Johannes son, älskar du mig mer än de andra gör?” Jesus har en uppgörelse med Simon Petrus. Den lärjunge som på Skärtorsdagskvällen blankt förnekade sin kännedom om- och sin kärlek till Mästaren. Vid en koleld inne på översteprästens gård i Jerusalem hade Petrus blivit utpekad som anhängare till den gripne Jesus. Tre gånger bedyrade han: ”Jag känner inte den mannen”. Så gol tuppen. All självsäkerhet och alla föresatser om att aldrig svika gick i tusen bitar. Han hade byggt upp sitt liv med Jesus på vad han skulle göra, på sin egen förmåga, på sin egen tro.

Sådan är den vanliga och naturliga början på det kristna livet. Den första tiden med Jesus från Nasaret innebär många häftiga och härliga upplevelser. Då är det lätt att tro, att det är det som det går ut på i Hans sällskap. Därför hade alla varit helt oför-stående, när Jesus förutsade sin förnedring, sitt lidande, sin död och tredje dagens uppståndelse.

Men så går Petrus och faller så där kapitalt vid första prövningen. Vad återstår då annat än självförakt och bitterhet? Allt var slut, med honom, allt var slut med Mästaren, som inte var värd att få leva bland dem som tycks klara livet så helskinnat.

Men det var inte slut. Nu får Petrus vid en annan eld, vid stranden av Tiberiassjön, tre gånger frågan av den Levande och Uppståndne Jesus: ”Älskar du mig, Petrus?” Varje förnekelse byts mot en bejakelse: ”Ja, Herre, Du vet att jag har Dig kär!” Vad kunde han annat svara, när han inte fick en massa förebråelser, utan visades samma förtroende som tidigare av sin uppståndne Herre.

Det finns ingen genväg förbi Påskan. Inte för Jesus, inte förbi korset och den tomma graven för en Jesu lärjunge. En uppgörelse behövs med det gamla sättet att leva i egen kraft, i egen tro, på egna föresatser. Det visar de ständiga nederlagen och förnekelserna, när det egna sätts på prov. Trots detta får du denna fråga av Herren själv: Älskar du mig? Är jag din stora kärlek? Du har sett vad jag gjort för dig. Det var för din skull jag måste gå korsets och utblottelsens väg. För att du skulle slippa det. Jag korsar över allt du skäms och grämer dig över. Min frid ger jag dig.

Bejakar du det som Påskan står för? Bejakar du Hans kärlek till dig? Ja, Herre, Du vet att jag har Dig kär! Petrus blev efter uppgörelsen upprättad som människa och apostel. Hade han varit hänvisad till sig själv i fortsättningen hade det inte blivit någon sådan upprättelse. Skvallret och drevet hade gjort sitt för att sänka honom ytterligare. Falsk tröst finns alltid att ta till. Vem skulle ha det minsta förbarmande med en som gjort bort sig så grundligt?

Men Jesus Kristus kommer med upprättelse. Han antyder inte med ett ord, att det var bra svagt av Petrus att blåneka sådär. Han slätar inte bara över med ett: ”Låt gå för den här gången”. Allt som har varit är uppklärat. Skulden är betald, synden sonad, allt är dränkt i förlåtelsens hav och kommer aldrig mer att föras på tal. Sådan är Jesu kärlek. Så vårdar Han människor. Det är den själavård som Han erbjuder. Efter uppgörelsen och upprättelsen kommer så uppdraget. ”För mina lamm på bete, var en herde för mina får.” Nu hade Petrus fått en annan grund att bygga på. Nu var det inte längre han själv utan Jesus Kristus som var fundamentet i livet. Därför kan han få ta emot det hela uppdraget att vara en herde i den gode Herdens tjänst. Petrus och de tio andra insätter Jesus att i Hans ställe vara herdar för fåren. Han ger dem

fullmakt att tala och handla i Hans eget ställe och på Hans eget uppdrag, när Han efter sin himmelsfärd kommer att kunna vara närvarande överallt, alltid.

Att det finns ett herde- och prästämbete i kyrkan är något, som Jesus själv har ombesörjt. För att hjorden - församlingen - skall få sin föda i rätt tid. Den föda som är mötet med den Levande Herren. Han vars ord prästen-pastorn har att framföra och utföra Hans handlingar f f a dop och nattvard. Ett stort förtroende, ett stort uppdrag, ett stort ansvar är det att vara präst. Men det är också viktigt att församlingen använder sig av sina präster och inte svälter ut sig själv, när det finns så mycken föda att tillgå.

Men alla döpta lärjungar har ett stort förtroende och uppdrag som medlemmar i Kristi kyrka. I ditt sammanhang, där du lever ditt liv, dit ingen präst når, kan du vittna om den upprättelse som finns att få för var och en. Och då särskilt för den som inte bara genomskådat alla andras brister och tillkortakommanden, utan f f a är nedslagen, nedstämd och förkrossad över sina egna. Att låta den människan bli nådd av Jesu kärlek och kallelse: "Följ mig!" Från Honom den Efterföljansvärde.

Att få göra Honom sällskap, tillsammans med alla Hans följeslagare genom tiderna och ut över världen, det är något. Inte minst för den som söker ett liv med mening och spänning. Det ligger uppgörelsen, upprättelsen och uppdraget som den Uppståndne erbjuder. Amen